

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΖΣΟ ΣΖΟΜΟΡΥ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥΣ...

ΣΤΟ βάθος μιᾶς μικρῆς κάμαρης, κάθεται μιὰ κοντὴ γυναικούλα. Σιγοκλαίει ἀπελπισμένα καὶ κάπου - κάπου μῆγει ἐλαφρὰ ξεφωνητὰ τρόμου, στήνοντας φοβισμένα τ' αὐτί της, ὅταν ἀκούγεται κανέναν θόρυβος ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ τοίχου, ἔξω στὴ μαύρη καὶ σκοτεινὴ σκάλα.

Ἦτανε νύχτα καὶ τὸ φεγγάρι σκόρπιζε τὸ φῶς του ἀπ' τὸ παράθυρο. Καὶ ἡ φτωχὴ γυναικούλα μὲ τὰ ξέπλεκα κι' ἀνακατωμένα μαλλιά, περίμενε νὰ γυρίσῃ ὁ ἄντρας της. Αὐτὸς ἔκανε πάντα δυνατὸ θόρυβο ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα, γιατί ἦταν νευρικός καὶ δξύθυμος.

Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ καὶ σκορποῦσε στὸ πάτωμα πλατεῖες λωρίδες ἀπὸ ἀσημένιο φῶς. Μέσ' στὸ δωμάτιο βασίλευε θαθεῖα σιωπὴ, πού τὴ διέκοπταν μονάχα τ' ἀναφυλλητὰ τῆς γυναικας, ἡ ὁποία ἀνακάτωνε ὀλοένα καὶ περισσότερο τὰ μαῦρα μαλλιά της, μὲ τίς νευρικές καὶ ἀπελπισμένες κινήσεις τῶν χειρῶν της.

Ἀπέραντη, ἀνέκφραστη θλίψι ἦταν χυμένη μέσα ἐκεῖ. Μπροστά στὴ γυναικὰ ἦτανε μιὰ κούνια. Καὶ μέσα στὴν κούνια ἦτανε ξαπλωμένο δίπλα σ' ἓνα σπασμένο παιχνίδι, ἓνα παιδί, ἓνα μικρὸ πεθαμένο ἀγοράκι, τὸ παιδί της.

Τῆς εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγο. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ξεψύχησε, κάποια παγερὴ πνοὴ ἐρρημώσεως εἶχε χυθῇ στὸ δωμάτιο. Ὡς κι' αὐτὰ ἀκόμα τ' ἀντικείμενα, εἶχαν ἀλλάξει χρῶμα καὶ σχῆμα. Νεκρικὴ ἀνησυχία βασίλευε παντοῦ. Καὶ τὸ μικρὸ παιδάκι, μολοντὸ νεκρὸ, παγωμένο, φαινότανε σὰ νὰ σπαρταροῦσε ἀκόμα ἀπὸ στοργή, ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ τρυφερότητα. Τώρα πού τὸ ἀναιμικὸ αὐτὸ πλάσματάκι, τὸ ἐλαστάρι μιᾶς κουρασμένης καὶ σακατεμένης ἐργατικῆς οἰκογενείας, εἶχε πεθάνει πειὰ, ὁ θάνατος εἶχε σβύσει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὰ ἴχνη τῆς μαύρης ζωῆς πού πέρασε... Τὰ ξανθὰ μαλλιά του σχημάτιζαν ἓνα χρυσὸ φωτιστέφανο, γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ὅποιος τῷ ἔβλεπε, θάλεγε πὼς ἦταν πλάσμένο ἀπὸ κερί, ἀπὸ λεμόνι καὶ ἀπὸ φίλντισι. Τὰ μάτια του ἦταν κλειστά, μὰ φαινόταν πὼς ἀγνάντευαν, κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρά τους, κάποιους ἀγνωστούς καὶ μυστηριώδεις κόσμους...

Ἀξαφνὰ, ἡ μητέρα του σηκώθηκε. Πλησίασε πρῶτα στὸ παράθυρο κι' ἔρριξε ἔξω μιὰ ματιά. Τὸ φῶς τῆς σελήνης παιχιδιζε στὰ κατάμαυρα μαλλιά της καὶ πάνω στὸ χλωμό της πρόσωπο. Μονάχα τὰ ἀνήσυχτα καὶ φοβισμένα μάτια της εἶχανε κάποια ζωὴ. Κύτταζε τὴν αὐλὴ καὶ τοὺς ψηλοὺς τοίχους ἀντίκρου της, μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦτανε ἀκόμα νύχτα, ὥστόσο ὅμως κάπου ἐκεῖ κοντά, ἄρχισε νὰ παρατηρητὰ κάποια κίνησι... Ἀκουγόταν ὁ θόρυβος πού ἔκανε ἓνα κάρρο, κυλῶντας καὶ πιδὸ πέρα κάτι δυνατὲς φωνὲς ἀντήχησαν. Μιὰ ἀνήσυχη ἀπονάρκωσι βάραινε σὰν βραχνὰς στὸ μελαγχολικὸ ἐκεῖνο περιβάλλον καὶ μέσ' στὴ γαλήνη, οἱ ἀλῆτες πού κοιμόντουσαν στὸ πεζοδρόμιο ἢ κάτω ἀπ' τίς πόρτες, ἐνοιώθαν νὰ πλησιάζῃ ἡ μέρα — τὸ φῶς, ἡ κίνησι, ἡ παραζάλη...

Πέρασαν ἀκόμα κάμποσες στιγμὲς σιωπῆς καὶ ἄξαφνὰ ἀκούστηκε θόρυβος στὴν

αὐλὴ. Μιὰ πόρτα χτύπησε δυνατὰ καὶ ὁ μάγγανος τοῦ πηγαδιοῦ ἄρχισε νὰ τρίζῃ. Κάποια γυναικὰ θὰ τραβοῦσε νερό. Σὲ λίγο, τὸ φεγγάρι ἄρχισε νὰ θαμπώνῃ. Γλυκοχάραζε. Ἔκανε λεπτὸ καὶ διαπεραστικὸ κρύο...

Τὰ δάκρυα τῆς δυστυχισμένης μητέρας εἶχαν στερέψει. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κλάψῃ. Ἦτανε σὰν μισοπεθαμένη. Τὸ νεκρὸ παιδί της τῆς εἶχε πέσει ἀπ' τὴν καρδιά της, ὅπως πέφτει ἀπ' τὸ δέντρο ὁ στερνὸς καρπὸς του.

Ἡ μητέρα ἀνοῖξε τὸ παράθυρο καὶ φώναξε μέσ' στὴ σιωπὴ:

— Ἐσὺ εἶσαι, κυρά-Ἀντάλ;

— Ναί, χρυσὴ μου, ἐγὼ εἶμαι. Καλὴ σου μέρα!... Ξύπνησα σήμερα λιγάκι νωρίτερα, γιατί ἔχω νὰ πλύνω κάτι κομμάτια καὶ ὕστερα πρέπει νὰ πάω στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσω.

— Μιὰ πού θὰ πᾶς στὴν ἀγορὰ, κυρά-Ἀντάλ, δὲν μοῦ κάνεις, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρι νὰ μοῦ ψωνίσῃς κι' ἑμένα τίποτα γιὰ τὸ μεσημέρι;

— Μπράβο!... μετὰ χαρᾶς! Καὶ τί θέλεις νὰ σοῦ πάρω... τίποτα λαχανικά;...

— Ὁχι! Μὰ δὲν ἔρχεσαι λιγάκι πιὸ κοντά, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο; Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς, κυρά-Ἀντάλ...

— Ἐρχομαί... ἔρχομαί!

Καὶ ἡ κυρά-Ἀντάλ πλησίασε καὶ στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Τότε ἡ μητέρα τῆς εἶπε:

— Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, λουλούδια κι' ἓνα νεκροκρέββατο...

Ἡ κυρά-Ἀντάλ τότε σήκωσε ἐπάνω τὸ χλωμό της πρόσωπο. Τὰ μάτια της συνήθιζαν σιγά-σιγά στὸ σκοτάδι καὶ ἔτσι μπόρεσε σὲ λίγο νὰ ἰδῇ καλύτερα. Καὶ τότε ἡ δυὸ γυναικὲς σῶπασαν ξαφνικά. Ἀνάμεσά τους, στὸν ἀέρα καὶ στὸ σκοτάδι, εἶχαν σκορπιστῇ λουλούδια καὶ νεκροκρέββατα. Πέρα, μακριὰ, τὰ κάρρα ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε μὲ θόρυβο...

— Χριστὸς καὶ Παναγία!... φώναξε τότε ἡ κυρά-Ἀντάλ, πού κατάλαθε ἀμέσως. Πὼς νὰ μὴ τὸ μάθω πρωτίτερα!... Μὰς ἄφησε λοιπὸν χρόνους ὁ Πετράκης;

— Ναί!...

— Πέθανε;

— Πέθανε.

— Εἶσαι βέβαιη;

— Ἐχει παγώσει ἀπὸ ὥρα...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ σοῦ φέρω λουλούδια... Ὅσο γιὰ τὸ νεκροκρέββατο, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φροντίσουμε 'μεῖς. Θὰ τὸ φέρουν μαζί τους ἐκεῖνοι πού θάρθουν νὰ πάρουν τὸν Πετράκη!... Ἀχ! ὅσο ἔβλεπα τὰ μεγάλα καὶ παραπονετικά του μάτια, τῷ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, πὼς αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μᾶς ἀφήσῃ πολὺ σύντομα... Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ἀθῶα ψυχούλα του... Ζωὴ σὲ λόγου σου, χρυσὴ μου. Ἐ!... Τί νὰ κάνουμε; Ὑπομονὴ χρειάζεται... Αὐτὰ ἔχει ὁ παληόκοσμος!...

Κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, νὰ πάῃ στὴν ἀγορὰ.

— Φοβάμαι, ξέρεις, κυρά-Ἀντάλ, τῆς εἶπε τότε ἡ μητέρα μὲ σβυσμένη φωνή... Ἀλήθεια σοῦ λέω, φοβάμαι...

Σιγοκλαίει, ἀπελπισμένα...

— Τί φοβάσαι, καλέ; Τὸν Πετράκη; Μὰ εἶνε πεθαμένο τὸ παιδί... Ἐξ ἄλλου, τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη μιὰ στάλα παιδί;

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, πὼς δὲν ἔχω νὰ φοβᾶμαι τίποτ' ἀπ' τὸν Πετράκη μου. Μακάρι ὅμως νὰ ζοῦσε ἀκόμα καὶ νὰ μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά καὶ νὰ μοῦ γρατσούνιζε τὸ πρόσωπο... Μὰ φοβᾶμαι τὸν ἄντρα μου, ποὺ θὰ γυρίσῃ ὅπου καὶ νᾶνε ἀπ' τὴ δουλειά του, μεθυσμένος σὰν πάντα... Νά! Σὲ λίγη ὥρα θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπηρεσία του στὸ ἐργοστάσιο ἡλεκτρισμοῦ... Θὰ πάῃ βέβαια νὰ πῇ στὴν ταβέρνα ποὺ διανυκτερεύει ἐκεῖ κοντὰ γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ θὰ μοῦρθη τύφλα στὸ μεθύσι... Τί θὰ τοῦ πῶ, Θεέ μου, ὅταν μ' ἐρωτήσῃ τί γίνεται ὁ Πετράκης!...

— Ναί, καλὰ τὰ λές! Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ, εἶπε συλλογισμένη ἡ κυρὰ-Ἀντάλ. Ὅταν ὁ ἄντρας σου ἔφυγε τ' ἀπόγεμα γιὰ τὸ ἐργοστάσιο, ὁ Πετράκης ζοῦσε ἀκόμα, ἔ; Καὶ τώρα ποὺ θὰ γυρίσῃ, θὰ τὸν θρῇ νεκρό...

— Τί νὰ κάνω τώρα, Θεέ μου! Τί νὰ κάνω! ἔλεγε ἡ δυστυχισμένη... Ἀχ! Ὅταν εἶδα τὸ γιατρό νὰ ἐξετάζῃ τὸν Πετράκη, νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι τοῦ καὶ νὰ φεύγῃ, χωρὶς νὰ μοῦ λέῃ τίποτα, ἀμέσως κατὰλαθα πὼς θὰ ἔχανα τὸ παιδί μου...

Σώπασε καὶ τέντωσε τ' αὐτὴ της, σὰν ν' ἀφουγκράστηκε μέσ' στὸ σκοτάδι τὰ θήματα τοῦ ἀντρός της.

— Κλαῖς, χρυσή μου; τὴ ρώτησε ἀπὸ κάτω, συγκινημένη, ἡ κυρὰ-Ἀντάλ.

— Δὲν κλαίω πειά... δὲν μοῦ ἔμειναν ἄλλα δάκρυα στὰ μάτια. Φοβᾶμαι μονάχα... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἄντρας μου θὰ μὲ σκοτώσῃ στὸ ξύλο... Καὶ δὲν μὲ πειράζει ποὺ θὰ μὲ χτυπήσῃ... Δὲν φοβάμαι τὸ θάνατο, μὰ φοβᾶμαι τὸ ξύλο... Τὰ μαρτύρια... Καὶ λυπᾶμαι καὶ κείνον, γιατί ξέρω καλὰ, πὼς ἀφοῦ μὲ σκοτώσῃ, θὰ μετανοήσῃ πικρὰ γι' αὐτό...

— Ναί... οὔτε λόγος... Θὰ τὸ μετανοιώσῃ. Σ' ἀγαπᾷ σὰν τρελλός...

— Ἀ! ὄχι δά... Μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ μ' ἀγαποῦσε... Μὰ τώρα...

— Καὶ ὅμως δὲν σὲ δέρνει ταχτικά.

— Ναί, μὲ δέρνει... μὰ ὄχι μὲ πάθος... με λύσσα, ὅπως ἄλλοτε... ὅταν μ' ἀγαποῦσε. Τώρα μὲ δέρνει ἀπὸ συνήθεια... Καὶ ὕστερα μ' ἀφήνει μόνη καὶ πηγαίνει στὴν ταβέρνα μὲ τὴν παρέα του...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἓνα θραχνιασμένο κουδοῦνι ἀκούστηκε στὴν εἴσοδο τῆς μεγάλης αὐλῆς.

— Νάτος... ἔρχεται, εἶπε ἡ μητέρα κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ...

— Ἀλήθεια! ἐκεῖνος εἶνε! ἔκανε τότε ἡ κυρὰ-Ἀντάλ, τρομαγμένη, βλέποντας τὸν ἄντρα τῆς φιλενάδας της μέσ' ἀπ' τὴν καγκελλόπορτα... Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξω κι' ὅ,τι γίνῃ ἄς γίνῃ...

— Ναί, πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξῃς, εἶπε ἡ μητέρα ἀπ' τὸ παράθυρο. Καὶ κάνε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρι, κυρὰ-Ἀντάλ, νὰ τὸν κρατήσῃς μὲ τὴν κουθέντα στὸ δωμάτιό σου.

— Τί λές τώρα! φώναξε ἡ κυρὰ-Ἀντάλ... ἐγὼ πρέπει νὰ πάω στὴν ἀγορά. Ἀργησα μάλιστα πολὺ καὶ δὲν θὰ προφτάσω νὰ κάνω τίποτα...

— Ἐλα τώρα, κυρὰ-Ἀντάλ, τὴ θερμοπαρακάλεσε μ' ἀπελπισμένη φωνὴ ἡ μητέρα, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς αὐτὴ τὴ χάρι... Κράτησέ τον στὸ δωμάτιό σου, ὥσπου νὰ φέξῃ καλὰ καὶ νᾶρθουν νὰ πάρουν τὸν Πετράκη. Φοβᾶμαι νὰ μπῇ μέσ' στὸ δωμάτιο ὁ ἄντρας μου τώρα ποὺ εἶμαι ὀλομόναχη καὶ εἶνε ἀκόμα νύχτα... Δὲν εἶνε κακὸς ἄνθρωπος, μὰ ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ κάνῃ, θὰ εἶνε μὲ τὸ δίκιο του... Ἐλα, κυρὰ-Ἀντάλ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτύπησε πιὸ δυνατά. Ἡ κυρὰ-Ἀντάλ ἔτρεξε τότε ν' ἀνοίξῃ. Ὁ Τιμπὸρ ἦταν πράγματι μεθυσμένος. Ἡ κυρὰ-Ἀντάλ ἔκανε νὰ τὸν σταματήσῃ, μὰ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, τράθηξε γραμμὴ γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ τέταρτο πάτωμα, ποὺ ἦταν τὸ δωμάτιό τους. Ἡ κυρὰ-Ἀντάλ τὸν ἀκολούθησε τρέμοντας σύγκορμη ἀπ' τὸ φόβου της. Προμάντευε κάτι τρομερό...

Ἀξαφνα, ἡ μητέρα εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ

μὲ δύναμι καὶ νὰ παρουσιάζεται στὸ κατῶφλι ὁ ἄντρας της. Ἐμπηξε τότε ἓνα τρομερὸ ξεφωνητὸ ἀγωνίας κι' ἔπεσε γονατιστὴ μπροστά του, μπλέκοντας ἱκετευτικά τὰ χέρια της:

— Συχώρεσέ με! τοῦ ψιθύρισε... Μὴ μὲ σκοτώσῃς...

Ὁ Τιμπὸρ δὲν κατὰλαθε στὴν ἀρχὴ τί ἐννοοῦσε ἡ γυναῖκά του. Τὸ μυαλό του ἦταν ζαλισμένο ἀπ' τὴν ὀλονύχτια δουλειά, ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν, ἀπ' τὸ κρασί.

Ἀξαφνα, ὅμως, κάποια ὑποψία πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό του. Ὁρμησε στὴ κούνια κι' ἔκανε ἀμέσως δυὸ θήματα πίσω... Οἱ καπνοὶ τῆς μέθης διαλύθηκαν στὴ στιγμὴ ἀπ' τὸ κεφάλι του...

— Παιδί μου!... Πετράκη μου! ὠλόλυξε...

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του κι' ἄρχισαν νὰ κυλοῦνε πάνω στὸ χλωμὸ καὶ ζαρωμένο ἀπ' τὰ θάσανα, πρόσωπό του... Καὶ ὅταν γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε μπροστά του τὴ γυναῖκά του νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ ἄφωνη στάσι ἱκεσίας, ἡ καρδιά του μάτωσε ἀπ' τὸν πόνο, βλέποντας τὴ θλίψι καὶ τὴ συντριβὴ τῆς συντροφισσας τῆς ζωῆς του...

Τὴν πλησίασε τότε, ἔκατσε κι' ἐκεῖνος δίπλα της σὲ μιὰ καρέκλα, τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς...

— Κάνε κουράγιο, γυναῖκα... Ἀπ' τὸ Θεὸ ἦτανε... Δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ γυναῖκά του τὸν ἀγκάλιασε τότε καὶ κείνη παράφορα, τὸν κύτταξε στὰ μάτια μ' εὐγνωμοσύνη καὶ λατρεία καὶ τοῦ εἶπε φιλῶντάς τον, σὰν τρελλή:

— Ναί, Τιμπὸρ μου... δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Δὲν κάνει ν' ἀπελπιζώμαστε... Νέοι εἴμαστε, θὰ κάνουμε κι' ἄλλα παιδιά. Φτάνει μονάχα νὰ εἴμαστε μονιασμένοι...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

Μοναδικὸ στὸ εἶδος του εἶν' ἓνα γράμμα ποὺ ἄφησε σὲ κάποια μαγεύρισα τοῦ Λονδίνου ἓνας λωποδύτης, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει γιὰ νὰ «γδύσῃ» τὸ σπίτι τῶν κυρίων της.

Ὁ λωποδύτης, στὴν περίπτωσι αὐτὴ, δὲν στάθηκε τυχερός: Ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ-τρία ἀσημένια κουταλάκια κι' ἓνα ἐπίχρυσο κύπελλο τοῦ παγωτοῦ ποὺ βρῆκε στὴν κουζίνα, δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο πολὺτιμο νὰ κλέψῃ. Ὅταν δὲ ἀνοίξε τὸ φανάρι γιὰ κανένα ὀρεκτικό, ἡ δυσφορία του μεγάλωσε: Δὲν βρῆκε παρὰ τυρὶ καὶ ψωμί. Τότε λοιπὸν κάθησε κι' ἔγραψε στὴ μαγεύρισα τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Γλυκεῖά νύμφη τῆς κουζίνας, ἡ καρδιά μου αἰμάσσει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὰ... ἀσημένια σου κουταλάκια καὶ τὸ καναδικό σου τυρὶ... Κι' ὅμως μοῦ φέρεθες σκληρά, ἀπάνθρωπα καὶ δὲν μοῦ ἄφησες τίποτα νὰ φάω... Φαίνεται πὼς ἀγαπᾷς κανένα πόλισμαν καὶ τὰ δίνεις σ' αὐτὸν ὅλα... Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κουταλάκια καὶ τὸ ἐπίχρυσο κύπελλο. Στὸ πορτοφολάκι σου βρῆκα μιὰ λίρα καὶ μερικὲς πέννες. Κρατᾷς τὴ λίρα καὶ τίς πέννες καὶ σοῦ ἀφήνω τὸ... πορτοφόλι. Σὲ συμβουλεύω ν' ἀλλάξῃς ἀφεντικά γιατί εἶνε ταιγγοῦνηδες. Ἄν ἔχῃς σκοπὸ νὰ παντρευθῇς, ἔλα νὰ μὲ βρῇς ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπου μέρα θέλεις, ἀπὸ τίς 12 ὥς τὴ μία. Σὲ φιλῶ καὶ θὰ σὲ ξαναεπισκεφθῶ.

Τὸ πουλάκι σου».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ συκοφαντία μοιάζει μὲ τὴ φλόγα ποὺ μαυρίζει ὅσα δὲν μπορεῖ νὰ κάψῃ.

* * *

Πές μου ποῖον θαυμάζεις καὶ θὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι.

* * *

Ὁ μόνος τρόπος νὰ ζῇ κανεὶς εἰρηνικά μὲ τοὺς γείτονas, εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ γείτονas.

* * *

Μόνον ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε, εἶνε ἔτοιμοι νὰ μοιράσουν ἀδελφικά τὰ πάντα.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν τοῦ ἐκδόσεως ἰδ. «Μπουκέτο» ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας του — δωρεάν σχεδόν — καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Πάλλ Φεβάλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα», τόμον ὀγκώδη ἐξ 649 σελίδων!...

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» θὰ διανέμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 29 δραχμάς.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχίων ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἀριστοῦργημα αὐτό, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν δραχμάς 3 ἐπὶ πλέον διὰ τὰ ταχυδρομικά.